

T U R I N Y S

Apie tai, kaip danguje pasirodė ir dingo keistas, paslaptingas skraiduolis	4
Lemtinga žvejyba	6
Tai dar ne pabaiga	12
Apie tai, kaip sunkią akimirką nereikia prarasti vilties	24
Speciali radijo stoties „Ben Benas“ transliacija	29
<i>Istorija apie tai, kaip švedai Lietuvą valdė</i>	32
<i>Istorija apie didžiausius ir aukščiausius pasaulyje medžius</i>	34
Dar viena katastrofa	36
<i>Istorija apie tragišką didžiųjų pasaulio tyrinėtojų likimą</i>	43
Svečiuose pas Robinzoną Kruzą	49
Gelbėjimo ekspedicija tęsiasi	56
<i>Istorija apie „Titaniko“ tragedijos pranašystę</i>	63
Kuo greičiau į Ameriką!	68
<i>Istorija apie traukinių išradimą</i>	70
Paslaptingame kosminiame laive	78
Nepažįstamoje dykumoje	94
<i>Šis tas apie Mėnulį</i>	97
Netikėta pabaiga	102

Tą rytą vasaros dangus buvo žydrut žydrutėlis, be menkiausio debesiūkščio, todėl reikėjo tikėtis, kad ir visa diena bus giedra ir šilta. Bet juk visi žinome, kaip greitai šiame gyvenime viskas keičiasi, o likimas žmogui dažnai iškrečia išties bjaurių pokštų.

Taigi tame žydrame, giedrame danguje pasirodė lėktuvas, kurio atviroje kabinoje sėdėjo žmogus. Lėktuvas skrido labai žemai ir buvo visai nedidukas. Jo priekyje burgzdamas sukosi propeleris, sparnų pagrindas buvo aptrauktas neaiškios kilmės medžiaga. Vienu žodžiu, visa šios skraidyklės konstrukcija rodėsi gana gremėzdiška, tačiau savotiškai patraukli, verčianti prisiminti pirmus nedrąsius aviacijos žingsnius – pirmuosius skrydžius.

Sėdintis kabinoje lakūnas atrodė šauniai. Jis vilkėjo odine striuke, buvo užsidėjęs tokios pat odos šalną ir didelius akinius, kad vėjas nepripūstų į akis krislų – juk, kaip sakyta, lėktuvo kabina buvo atvira. Ant aviatoriaus kaklo plevėsavo ilgas baltas šilkinis šalikas, odinėmis pirštinėmis apmautos rankos tvirtai laikė lėktuvo vairą. Lakūno veidą puošė tankūs juodi riesti ūsiukai, panašūs į tuos, kuriais taip didžiavosi įžymus belgų detektyvas Erkiulis Puaro.

Apskritai visa lakūno išvaizda, veido išraiška rodyte rodė jį esant labai savimi patenkintą. Šis žmogus paslaptinai šypsojosi. Kartkarčiais jis primerkdavo skvarbias akis ir viena ranka paliesdavo didoką, geležimi apkaustytą ažuolinę skrynelę, kuri stovėjo jam už nugaros. Buvo aišku, kad ta skrynelė lakūnui itin brangi, gal net brangesnė už patį lėktuvą.

Ir štai dabar nutiko tai, apie ką šio pasakojimo pradžioje niekas nebūtų nė pagalvojęs. Staiga žydrame danguje ėmė kauptis nežinia iš kur atslinkę tiršti debesys, gal net ne debesys, o rūkas, kuris tarsi dūmų uždanga užtvėrė lakūnui kelią. Lakūno akys iš nuostabos išsiplėtė, akimirka jis negalėjo patikėti tuo, ką mato, ir pagaliau ištarė:

– Kokie keisti debesys... Man jie kelia nerimą – aš nebematau, kur kristi!..

Po šių žodžių lėktuvas prasmego ir dingo rūke lyg raktų ryšulėlis sniego pusnyje. Netrukus pasigirdo nieko gera nežadantis trenksmas, tarsi perkūnija būtų nugriaudėjusi.

Beje, lakūnas kalbėjo švediškai. Tai smulkmena, bet ir ji, ir visas čia aprašytas epizodas šiai knygai labai svarbūs. Mat, kaip vėliau matysime, kaip tik nuo to prasidėjo nepaprasti žurnalisto Gustavo ir profesoriaus Kalėdausko nuotykliai.